

ROMÁN

A hand holding a curved film strip against a blurred background of trees.

Světlo bylo dokonalé

Staré negativy odkryjí dávno pohřbené tajemství

CARÈNE PONTE

Světlo bylo dokonalé

Published originally under the title „La lumière était si parfaite“
© 2021, Fleuve Éditions, département d'Univers Poche
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Milada Kadlecová, 2022
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2783-4 (pdf)

Světlo bylo dokonalé

CARÈNE PONTE

*Pro všechny čtenářky a čtenáře,
které potkal den blbec a rozpláče je úplně cokoliv,
dokonce i reklama na kočičí žrádlo.*

6.15. Rozdrnčí se budík. Pořád stejně, od pondělí do soboty, už déle než patnáct let. Pokud jde o neděli, ta je možná pro většinu smrtelníků synonymem odpočinku a ranního lenošení, ale ne pro mě, za což ovšem může má mizerná tělesná schránka, která mě nutí otevřít oči, i když by klidně mohly zůstat ještě chvíli zavřené.

6.15, tedy už 5 575 dní. To je ekvivalent asi jednoho milionu hodin spánkového deficitu.

Natahuju po onom objektu všeho zla ruku, abych ho umlčela, a dělám to už tak automaticky, až se mi občas stane, že dočista zapomenu, že už jsem ho vypnula. A tak ten zpropadený budík-co-zase-nezazvonil-a-je-mu-šuma-fuk-že-nebudu-stíhat počastuju nevrlym zabručáním.

Přitom ještě před pár lety jsem byla už od 6.17 na nohou, plná síly začít nový den a odškrtnat si co nejvíce úkolů ze svého ranního *to do listu*. Skočila jsem do sprchy, hodila na sebe oblečení a byla *ready*. Musím ale přiznat, že s čtyřicítkou na krku je už ten rozjezd o poznání větší fuška. Nechám ještě uběhnout pár minut, až konečně seberu odvalu a z nočního stolku popadnu diář, do kterého si zapisuju rozvrhy nás všech, neodkladné úkoly, rozjednané úřední záležitosti, plány...

To je ostatně první věc, kterou udělám, než vstanu z postele. Podívám se, co mě čeká, a v duchu si rozvrhnu celý den. Když na to zapomenu, všechno se to na mě začne okamžitě sypat. Určitě už ale nikdy nezapomenu na tu noc, kdy jsem na Lalieinu školní oslavu pekla snad tři sta cookiesek až do tří do rána, a na tu mouku ve vlasech. A to všechno jen proto, že jsem se téhle šílené misi upsala zcela sama a dobrovolně několik týdnů předtím, tedy v době, kdy jsem plánování neměla ještě tak vychytané a papírky popsané nejružnějšími úkoly se mi válely všude po domě, takže se mi to zákonitě vykourilo z hlavy. Připomněla mi to po obědě až moje dcerka svým pisklavým hláskem:

„Maminko, pančelka mi pro tebe před chvílí dala do aktovky nějaké papírek. Ohledně těch cookiesek, co máš zítra donést. Nemám ti večer pomoci s pečením, řekni?“

Asi jsem okamžitě zbledla, protože hned dodala:

„Je ti dobře, maminko? Nebolí tě břicho? Nechce se ti zvacet? Zrovna před chvílí vyzvacela Zoé v jídelně na talíř hrášek. Bylo to fakt ble-e, příšerně to smrdělo, asi jako tatínkovy ponožky.“

Takže když jsem si pak konečně lehla do postele, poté co se mi ty cookiesky podařilo nacpat do několika desítek plastových krabiček, svatosvatě jsem si přísahala, že už si nikdy v životě takhle nenaběhnu a pro jistotu si budu zapisovat všechno hned a na jedno místo.

Musím přiznat, že ze začátku mě to dokonce i bavilo. Bez diáře jsem nedala ani ránu, jakmile jsem si na něco vzpomněla, šup!, už to bylo zapsané, a dokonce i začleněné v harmonogramu. Tak jsem si každé ráno připadala, jako že si oblékám elegantní kostýmek „podnikavé dívky“, kterou jsem ale ani ve snu nebyla, a měla jsem pocit, že jsem supervýkonná, což mě svým způsobem naplňovalo.

Ale co z toho zbylo dnes? Velký kulový. Poslední dobou mám dokonce pocit, že už mi ten diář začíná pořádně lézt krkem. Jako by se z něj stala těžká koule uvázaná kolem mého kotníku tak těsně, že se mi co chvíli zařízne do masa. Rezignovaně otvírám diář na stránce dnešního dne.

Na programu: začátek vyučování v 7.55 u Lalie, v 8.35 u Malona. Dcera chodí do prvního ročníku lycea, syn do čtvrté třídy základní školy. A každý na opačný konec města, samozřejmě. Jinak by to bylo až moc jednoduché.

Hlavně nesmím zapomenout dát dceři poslední šek na její školní zájezd do Irska. Paní Isaacová z účtárny si mě kvůli tomu už jednou podala. Lalie odlétá zítra brzy ráno, musím proto zkontrolovat, jestli už má sbaleno a nezapomněla na nic důležitého. Když jsem totiž posledně – a vlastně taky poprvé – nechala balení na ní, odjela a neměla s sebou ani jedny náhradní ponožky.

Pokud jde o Malona, ten má dneska v plánu školní výlet. Jedou se podívat do ptačí rezervace, aspoň myslím. Nebo želví... Ptáci nebo želvy, to je stejně fuk, beztak nás doma čeká boj, jestli si některou z těch zvířecích potvor neadoptujeme. Nenechala jsem si před pár měsíci podvázat vaječníky proto, abych si na svůj každodenní seznam úkolů připsala ještě to, že budu živit další hladový krk, ať už se šupinami, nebo s peřím!

Jenže takový školní výlet se neobejde bez pořádné svačiny. No ovšem, teď mi to došlo, mé dvě drahé a hodné ratolesti – drahé rozhodně, ale jestli hodné, o tom trochu pochybuju – včera večer spucovaly poslední chleba, co zbyl v mrazáku. Musím pro něj skočit do pekárny. Když si nebudu mýt vlasy, měla bych to stihnout. Ale co, svážu si je do drdolu a budu předstírat, že právě podstupuju bezšamponovou *no-poo* kúru. Zdá se, že mastné vlasy jsou teď *trendy*.

V jedenáct se už ale musím dokopat k nějaké *action* kvůli dnešní večeři. Stéphane k nám pozval šéfy několika firem i s manželkami. Zakládají teď jakousi neziskovou organizaci, aby působili důvěryhodněji, až budou společně nakupovat materiál a kancelářské potřeby, a vysoutěžili tak lepší cenu. Stéphana ten projekt natolik pohltil, že mu věnuje veškerý svůj čas.

I ten můj...

Když pak spolu večer ležíme v posteli, vypráví mi sáhodlouze o tom, jaký měl náročný den, o všech svých jednáních, o rozhodnutích, která musel udělat, a o problémech, které s nimi souvisejí. Už patnáct let pracuje v podniku import-export, kde se z těch nejnižších příček vypracoval až na post ředitele, který zastává dnes.

Není tedy žádných pochyb o tom, že má co vyprávět! Je toho dokonce tolik, že když přijde mnou tolik očekávané „A jak ses dneska měla ty?“, jsem už tak vyčerpaná, že mi víčka padají únavou. Na každý pád moje „Roztřídila jsem plechovky podle data trvanlivosti“ nedosahuje vedle jeho „Právě jsme podepsali kontrakt za devět milionů eur!“ ani zdaleka takových výšin. Většinou se proto omezím jen na něco jako „Ušlo to, nic zvláštního“, s čímž se taky spokojí a popřeje mi dobrou noc. Některé večery, když není moc unavený a já nevytuhnu s knížkou v ruce, se však ke mně otočí, zajede mi rukou pod tričko a čeká na svolení. Odložím tedy knížku a pomilujeme se. Už to sice postrádá onu vášeň, kterou to mělo na začátku našeho vztahu, ale přesto je to stále velmi příjemné. A občas dokonce až zcela uspokojivé.

Ještě před pár lety jsme si ale užívali i chvilky po rozkoši, povídali si o budoucnosti, o cestování, o práci... Dneska už ale hned usne a já si zase otevřu knížku. Když o tom tak

přemýšlím, snažím se utěšit myšlenkou, že to tak pravděpodobně mají všechny manželské páry s dětmi. A že zkrátka nemůžeme mít všechno.

Zatímco si tedy v díři procházím úkoly na dnešek, napadá mě, že by bylo záhodno, zbude-li mi trocha času, než se vrhnu na vaření, zastavit se u notáře. Včera odpoledne mi poslal e-mail, v kterém po mně žádal dokumenty týkající se mamčininy pozůstalosti. Dokumenty, které jsem mu dala už dávno, a některé hned několikrát.

Musím tam taky někam vtěsnat Malonův trénink vodního póla v 17.30. Jestli Lalie bude dobře naladěná a bude už mít sbaleno, poprosím ji, aby tam brášku odvedla ona. Od domu k bazénu to pěšky trvá sice jen necelých deset minut, ale měřeno krokem puberťačky je to aspoň tisíc kilometrů.

Minuty ubíhají jedna za druhou a najednou je 6.35 – do pekárny už zajít nestihnu, pořád se ještě přemáhám vstát. V noci se mi spalo dobře, ale stejně se dneska ráno cítím příšerně unavená.

Jakmile však zrakem zavadím o dnešní datum, hned mi všechno dojde. Je 22. června. Dneska by oslavila své dvaasedmdesáté narozeniny. Moje maminka, která mi hrozně chybí a která mi odešla přesně před půl rokem.

Kdyby tu ještě byla, zašla by ke mně a vzaly bychom nákupáky útokem. Zbožňovala svoje narozeniny, vždycky to v ten den pořádně roztočila a nakoupila si řůru dáreků – úplně zbytečných, i těch potřebných. Poobědvaly bychom v její oblíbené restauraci, kde by si objednala jen samé dezerty. A přitukly bychom si šampaňským, kterému sice nikdy nepřišla příliš na chuť, ale zase se s ním cítila víc nóbl.

Byly jsme si skutečně velmi blízké, a nejen proto, že jsem byla její jediné dítě. Ne, měly jsme se rády jako kamarádky, bez ohledu na naše pokrevní pouto. To jí jsem se svěřovala

se vším, to ona mě ve všem podporovala, ale zároveň, když bylo potřeba, nebrala si žádné servítky. Po její smrti mi tu tak vzniklo obrovské prázdno, které je o to větší, že jejímu odchodu vůbec nic nenasvědčovalo, že jsem nedostala sebemenší možnost se na něj připravit. Takhle špatně to v životě zkrátka chodí: srdce se klidně, z minuty na minutu a bez jediného varovného výkřiku rozhodne, že přestane tlouct, zatímco si myslíme, že máme ještě spoustu let před sebou. A přesně takhle jednou ráno vstanete, jako dcera mámy, která srší elánem a plánuje si budoucnost, ale večer už usínáte jako sirotek.

Nejdřív mi tohle slovo úplně vyrazilo dech, ale teď mě právě ono vystihuje nejlépe. Po tátově smrti před deseti lety jsem nyní nucená čelit i ztrátě své mámy. Není mi ani čtyřicet, a už nemám ani jednoho z rodičů.

Je 6.42, konečně v sobě nacházím sílu vysoukat se z postele a s diářem stále v ruce zamířím do koupelny, abych si pustila sprchu, která, vzhledem k tomu, kolik je, už bude muset být hodně rychlá.

Zato Stéphan je už dávno připravený. Dnes, stejně jako každý jiný pracovní den, si oblékl perfektně střížený oblek. Vlastní jich deset a všechny je koupil v jednom a tom samém obchodě. „Proč chodit jinam, když jsem konečně našel, co mi sedí?“ odpoví mi pokaždé, když si ho na tohle téma začnu dobírat. Poslední dobou mám ale pocit, že se ta odpověď hodí i na mě, jako bych i já byla nějaká košile šitá na míru.

Po více než patnácti letech manželství mi nicméně připadá stále stejně přitažlivý. Vysoká postava, oholená hlava, zelené oči, hranatá čelist, pevné tělo, které dvakrát týdně udržuje v posilovně. Zamilovala jsem se do něj hned, jak se na mě usmál. Ještě dnes je to jeho jednoznačně nejsilnější

zbraň hromadného svádění. Bezelstný úsměv, při němž se mu, stejně jako naší dceři, vykreslí na tváři dva dolíčky.

„Krásný den, miláčku, my si dneska hrajeme na jezevce?“ zeptá se láskyplně.

V 6.42 jezevcům šichta určitě nezačíná, ale radši se zdržím komentáře.

„Co máš dneska pěknýho v tom svém diářku?“

„Obložit Malonovi bagety, jede na školní výlet, nakoupit, stavit se u notáře a přinést mu už asi pomiliontý jeden papír, zkontrolovat, že si Lalie nezapomněla sbalit do Irska ponožky, udělat večeri... A co ty, co dneska čeká tebe?“

„Nic vzrušujícího, věř mi! Jen pár schůzek, ale z některých už teď umírám nudou. Občas bych si to s tebou z fleku vyměnil,“ dodá s úsměvem, pak mě políbí a odejde z místnosti.

Několik vteřin zůstanu jak opařená a cítím, že se mi do očí derou slzy. Poslední dobou se mi to stává často. Včera mě například málem rozbrečela televizní reklama. To se samozřejmě může stát každému, jenže tohle byla reklama na lepidla v tyčince...

Pocákám si obličej studenou vodou, nemusím být úplně probuzená. Ano, to je přesně ono. Obraz, který ke mně odráží zrcadlo, není až tak nepříjemný. Navzdory své unavené tváři si pořád připadám docela hezká. Líbí se mi moje zelené oči, moje rty, které nejsou ani příliš tenké, ani příliš plné, i moje dlouhé blond vlasy, přestože mě stojí hodně péče. Považuji si toho, že mám skoro dokonalou pleť, navzdory následkům akné z dob dávno minulých a úzké jizvičky na bradě, pozůstatku jednoho moc povedeného pádu z kola v šesti letech. Jen moje čelo se mi zdá až příliš vysoké.

Dneska však rychle odvrátím zrak, svléknu se a vlezu do sprchy.

Je 7.15, když přijdu do kuchyně a připravím si svůj první šálek kávy, bezpochyby jediný, který se mi dneska podaří vypít teplý. Lalie už sedí u stolu před miskou s cereáliemi, v oblečení, jaké teď poslední dobou nosí pořád, třikrát větším než ona, a v živém rozhovoru se Stéphanem. Usmívá se na něj, a tak se jí na tváři vykreslují ony dva tatínkovy dolíčky. Vždycky jsem měla upřímnou radost, že má k svému otci tak blízký vztah, ale od té doby, co se mi nějak vzdálila, mě to trochu trápí. Ostatně, jen co mě spatří, hned se zamračí – důlky jsou pryč – a s šíleným zájmem začne předstírat, že hledá kukuřičné vločky, které jí plavou v mléce.

„Musím už běžet, jinak přijdu pozdě,“ pronese Stéphane a položí hrnek na stůl. „Jo, miláčku, ještě jsem se tě zapomněl zeptat – mohla bys mi prosím tě vyzvednout z čistírny tu modrou košili? Víím, že si myslíš, že je to blbost, ale jsem si jistý, že mi nosí štěstí. Rád bych si ji vzal večer na sebe.“

„Já ale nepočítala s tím, že dneska půjdu do čistírny...“

„Kdybych mohl, vyzvedl bych si ji sám, víš přece, že bych to opravdu strašně rád udělal, ale dneska budu mít příšernej frmol. Prosím tě...“

„Fajn, skvělý, tak já se tam stavím, až půjdu od notáře, předtím, než vyzvednu Malona, abych ho odvedla na trénink vodního póla.“

„Díky! Co bych si bez tebe počal?“

Prostě by sis jen vzal jinou košili a upřímně řečeno, určitě by to nebyl konec světa! Držím se, abych mu neodsekla, překvapená svým prudkým návalem vzteku. Co se to se mnou dneska ráno děje?

Viditelně spokojený Stéphane mě znovu políbí, dceru líbne do vlasů, popadne tašku a odejde z domu.

„Zlatíčko moje? Až dojíš ty cereálie, mohla bys prosím tě skočit do pekárny a koupit dvě bagety?“ požádám hned nato dceru. „Tvůj bráška dneska jede se školou na výlet a už tu nic není, nemám mu z čeho udělat svačinu.“

„A proč já?“ vyjede na mě.

„Protože by mi to moc pomohlo. Já už to nestihnu, musím tvýho brášku za čtvrt hodiny vzbudit, připravit mu snídani a současně ohlídat, že zase neusne, až si bude oblíkat ponožky.“

„A to sis toho jako nevšimla už včera? To je přece tvoje starost, ne? Beztak nemáš přes den nic jinýho na práci.“

A přestože má brýle a ofina jí už pomalu leze do očí, nemůžu si nevšimnout pohrdavého pohledu, kterým mě počastuje.

Takhle drze se mnou mluví už několik měsíců, cíleně se mě snaží vytočit nebo mi ublížit, i když se pořád snažím namlouvat si, že ta druhá možnost je přece absurdní. Většinou se nad to povznesu a její chování přičtu pubertě nebo jakési rivalitě mezi matkou a dcerou, kterou jsem já ale nikdy nezažila. Jenže dneska ráno to nedokážu.

„Nemluv se mnou tímto tónem, mladá dámo! Co jsem ti udělala, Lalie? Můžeš mi říct?“

„To je dobrý, nemusíš na mě tak rvát, já ti pro ty tvoje bagety dojdu. Už abych byla v tom Irsku, aspoň od tebe budu mít na chvíli pokoj,“ zabrblá, vstane a na stole po sobě zanechá prázdnou misku.

„Aha, tak chceš něco slyšet? Já už se taky nemůžu dočkat, až budu mít konečně klid od těch tvech jedovatejch poznámek a věčně hnusný nálady!“ odseknu jí bez přemýšlení, ale hned toho lituju.

Beze slova, s nenávisným pohledem, kterým po mně šlehne, si obleče džínovou bundu, kterou si předtím položila

přes židli, vyjde z kuchyně a praskne za sebou vchodovými dveřmi, až leknutím nadskočím.

Se slzami v očích, už podruhé během necelé hodiny, zamířím do Malonova pokoje, abych ho vzbudila. Je 7.40, zákonitě už přijdeme pozdě.

U syna vládne úplně jiná nálada, obejmeme mě kolem krku a s těžkými víčky se mi hlavou zavrtá do ramene.

„To už musím vstávat?“

„Bohužel ano, míšánku, ale nechala jsem tě, aby sis ještě trochu přispal. Dnešek bude určitě prima, jedete se s třídou podívat na ptáčky.“

„Na želvy, mami,“ opraví mě a zívne přitom na celé kolo. Věděla jsem, že jsem si spletla peří se šupinami.

„Želvy jsou taky fajn.“

„A můžeme si jednu adoptovat? Víš, kamarád Robin má psa, dvě andulky, tři králíky a řůru slepic! Jé, mohli bysme mít taky slepice? Taková slepice je hrozně roztomilá, navíc bysme mohli jíst jen samý omelety.“

Malone si domácího mazlíčka přeje už delší dobu a já mám kolikrát i chuť ho tomu svému chlapečkovi dopřát, ale když si pak uvědomím, jaké další úkoly by to pro mě znamenalo, vždycky nakonec odolám. Jen co by totiž jeho radost i nadšení z příchodu nového mazlíčka pominuly, z logiky věci by brzy vyplynulo, že se o něj budu starat já. Koneckonců, nemám přece „nic jinýho na práci“, pomyslí si hořce.

„Je čas se oblíknout. Věci máš na psacím stole. Až budeš hotověj, přijď se nasnídat. Usmažím ti lívance, chceš?“

Je to ode mě asi krapet ubohé, ale strategie, při níž odvedu Malonovu pozornost směrem k cukru, se mi osvědčila už dávno.

„Jóóó, lívance, mňam!“ zaraduje se.

Odrhne mi ruce od krku a vyřítí se k psacímu stolu.

„Doufám, žeš mi vybrala tričko, co nekouše! To včerejší totiž děsně kousalo. Neustříhlas z něj cedulku.“

Povzdechnu si a odejdu z pokoje. Najít oblečení, co neškrábe, nepíchá ani nijak nesvívá, je totiž možná ještě těžší než splnit úkol v *reality show Survivor*. Pokud samozřejmě vyjdeme z předpokladu, že pyžamo se ve škole nosit nesmí.

Na stole pak v kuchyni najdu – spolu s dceřinou miskou a manželovým hrnkem, které si po sobě ani jeden neobtěžoval uklidit –, dvě bagety, které Lalie došla koupit do pekárny. Nechala mi tam taky lístek se vzkazem: „Odvoz nepotřebuju, jedu busem.“

A třebaže se mi to i docela hodí, nedokážu se ubránit myšlence, že jestli se jí něco stane, to poslední, co z mých úst slyšela, byla slova plná vzteku. Od nenadálého skonu mojí mámy mě totiž pronásleduje představa, že slova, která vyslovíme v okamžiku O, mohou být taky ta úplně poslední, která dotyčný uslyší, jenže už je nepůjde vrátit zpět nebo je opravit. Když smrt přijde náhle, vezme vám spolu s vaší milovanou bytostí i možnost rozloučit se. Poslední můj rozhovor s mámou, než umřela, si už tak přesně nevybavuju, ale určitě se týkal nějaké příšerné banality. Kdybych ale tehdy věděla, že si spolu povídáme naposledy, řekla bych jí, jak moc ji miluju a že pro mě hrozně moc znamená. Neměla jsem před chvílí na Lalie tak vyjet, ne když byla zrovna na odchodu do školy.

A zatímco z kuchyňské linky vyndávám vajíčka, mléko a mouku, rozpaluju pánev, vážím přísady a začínám je míchat – myslím, že tenhle recept na lívance už zvládnou i se zavázanýma očima –, snažím se dopátrat, jak daleko už Malone pokročil ve své oblékací *challenge*. Můj syn má totiž tu zvláštní schopnost, že si rychle navleče jednu ponožku,

ale pak mu trvá dalších deset minut, než si navleče druhou. Jako by se mezi tou první a tou druhou zachytil kdesi v časoprostorové trhlině. Když nikam nepospícháte, je docela zábavné ho sledovat: s jednou ponožkou na noze a s druhou v ruce znehybní, zadívá se do prázdna, pak se zničehonic vrátí zase zpátky na tuhle planetu a v poklusu dokončí navlékání ponožky.

„Oblíkáš se, míšánku?“ zeptám se dost nahlas, aby mě slyšel, zatímco naběračkou vlévám těsto na rozpálenou pánev.

„Jo-ó!“ zakřičí na mě. „Ale nemůžu nikde najít slipy, mami.“

„Podívej se pořádně.“

„Jo, dobrý, spadly na zem. To snad ne, tyhle nesnáším, ty maj švy.“

V seznamu věcí, kterým se mám vyhnout, mi jedna unikla – švy. Ty se z oblečení odstraňují opravdu jen hodně těžko...

„Jiný nejsou, promiň. Nestihla jsem včera pověsit prádlo.“

Když za mnou Malone přijde do kuchyně, má už oblečení na sobě, ale spolu s ním i mučednický výraz v tváři, jako by se mu do půlek zařezávaly kovové slipy s ostrými hřebíky. Musím se hodně držet, abych nevyprskla smíchy.

„Chceš na ty lívance nutelu, nebo džem, míšánku?“

„Obojí.“

Že se vůbec ptám! To jsem mohla vědět, proč ne rovnou všechno? A tak mu na talíř položím lívanec z poloviny namazaný nutelou a z poloviny jahodovým džemem, do něhož se hned zakousne, a zase se spokojeně usmívá.

„To nemá rybu, mami,“ pochvává mi lívanec s plnou pusou. „Já chci eště! Myslíš, že želvy žerou úplně všechno, stejně jako slepice? Že bych si jeden vzal s sebou a dal jim ho?“

Usměju se na něj a mám radost, že už na celou tu záležitost se švy na slipech zapomněl.

„No, já sice nejsem odborník, ale mám takový dojem, že želvy lívance nejedí.“

„Ach jo,“ vzdychne zklamaně. „Škoda.“

„Ale možná jim můžeš přinést trochu salátu?“

„Myslíš?“ rozzáří se, úsměv od ucha k uchu.

„Připravím ti pár listů do sáčku a dám ti je k těm obloženým bagetám.“

„Díky, mami! A můžu dostat ještě jeden lívanec? Musím se na ty želvy pořádně posilnit, chápeš.“

A znovu se mi do očí derou slzy. Rychle si je usuším, aby Malone nic nepoznal. Rozdíl mezi vztahem, který mám se synem a který teď mám s dcerou, je tak obrovský. Pořád se nepřestávám sama sebe ptát, kdy jsem to vlastně všechno zvorala.

Je skoro 15.30, když si uvědomím, že by se možná šiklo skočit si umýt vlasy teď, mám-li to stihnout, než pojedu vyzvednout děti do školy, než dokončím přípravy na Laliein zítřejší odjezd do Irska a než začnu vařit večeři. Nejsem si totiž úplně jistá, jestli bych tím svým argumentem „právě probíhající *no-poo* kúry“ u obchodní večeře zabodovala.

Mám dojem, že začínám závodit s časem. Jsem sice v záprahu už od časného rána, ale každý další úkol mě stojí víc sil než ten předchozí.

Jen co jsem připravila Malonovi bagety – šunka, máslo, rajče, tvrdý sýr mimolette, jeho nejoblíbenější obloha – odvezla jsem ho do školy těsně před jejím zavřením, sledována podrážděným a káravým pohledem jeho učitelky.

To je fakt šílený, tohleto. Jako by se snad naše mateřský schopnosti posuzovaly podle toho, v kolik přijedeme ke škole. Takže co jako? To jako když přijedeme v 8.20, tak jsme nutně lepší mámy, než když přijedeme v 8.34?

Pak bylo potřeba, abych se zastavila v lyceu a odevzdala paní Isaacové šek na doplacení Lalieina zájezdu do Irska. Měla jsem ho dát dceři už ráno, ale protože jela autobusem – vytočená na kvadrát, že musí do pekárny pro dvě bagety, taková hrůza –, tak odjela bez něj. A stejně jako v případě

Malonovy učitelky i teď jsem byla odměněna podrážděným pohledem, spolu s velmi významným povzdechem, který mi potvrzoval, jako by to snad ještě bylo nutné, že jsem tou nejhorší matkou na světě.

A to i přesto, že si každý úkol vždycky zapíšu, a to poctivě. Ale poslední dobou už to nestačí. Buď zapomenu, nebo ještě hůř, myslím, že jsem zapomněla, a udělám to dvakrát. Marně znovu a znovu překontrolovávám stránku aktuálního dne, stejně se mi to hned vykouří z hlavy.

Po návratu domů kolem 9.30 jsem začala tím, že jsem vyndala prádlo z pračky, dala ho do sušičky a vyhnula se tak zítřejší ranní reklamaci „to ne, tyhle slipy, ty maj švy“. Kdyby celé tohle martyrium spočívalo jen ve vyndání jednoho a následném doplnění druhého, navíc bez sebemenší nutnosti zapojit mozek, život by byl jedna velká procházka růžovým sadem! Ale to ne. Nejdřív se prádlo musí vyndat, pak z něj vytřídit to, které lze usušit v sušičce, a nakonec se ještě dokopat k tomu, všechny ty zbývající kusy pověsit. A to jsem si ještě před pár lety dokonce na každém štítku poctivě pročítala pokyny, i když jsem se pak kolikrát přistihla, že mám v sušičce jen čtvery slipy a třináct ponožek – tu čtrnáctou zřejmě pohltila černá díra v neznámou chvíli pracího cyklu... Dneska už to ale nehrotím – tak se to srazí, no a co.

Sotva jsem vyluxovala všechny místnosti v přízemí, už byl čas nasednout do auta, vyzvednout nákup v *drive-in* okénku supermarketu, zaskočit ještě do oddělení ovoce a zeleniny a nakoupit fíky, které nejsou dostupné on-line a které potřebuju na koláče, protože je budu péct dnes večer, a nakonec ještě z čistírny vyzvednout tu slavnou modrou košili, co tak zázračně nosí štěstí mému choti.

Když pak uklidím nákup, zhltnu ohřáté zbytky zapečeného kvěťáku z včerejší večere a spálím si komplet všechny

chuťové pohárky, vydávám se znovu přes celé město, abych konečně odevzdala ty dokumenty, které po mně chce notář – co má jako na potvoru kancelář otevřenou pro veřejnost až odpoledne –, a hrome, hodin jako na kostele, už je 15.00 a já jsem vyždímaná, jako bych právě vykonala nějakou šíleně těžkou fyzickou práci. Takový fofr, jako mám dneska, jsem sice měla vždycky, a kolikrát i mnohem větší, ale musím přiznat, že poslední týdný je toho na mě najednou nějak moc.

A to ani nemluvíme o tom, že jsem se dneska už dvakrát rozbřečela, poprvé před regálem s exotickým ovocem, když jsem se na okamžik lekla, že říky došly, a podruhé, když jsem se v kabelce zoufale snažila najít sluneční brýle, které jsem měla ve vlasech.

Jsem zrovna v půli schodů, když mi v kapse džínů začne vibrovat mobil.

„Haló, ano?“

„To je paní Etcheverryová? U telefonu notář Gonzagues.“

„Po poledni jsem vám nechala v kanceláři ty papíry, co jste po mně znovu chtěl,“ vysypu ze sebe okamžitě.

„Ano, mám je teď před sebou... Ale...“

Ach ne, prosím, hlavně žádný ale... Už fakt melu z posledního, další ale nedám.

„...u jednoho chybí podpis.“

Uf, dobrý, s tímhle „ale“ bych si ještě mohla poradit.

„Moc se omlouvám, pane notáři, já teď trochu nestíhám. Stavím se u vás zítra a podepíšu to.“

„A nemohla byste se tu stavit ještě dneska? Až budu končit, v 16.30.“

To teda nemohla! Mám mastný vlasy a ráda bych si je umyla, navíc musím za necelou hodinu odjet pro děti a hned nato začít

vařit večeri pro osm lidí, no a hlavně musím udělat všechno pro to, abych se z toho každou chvíli nerozbrečela.

A tak se pokouším vybruslit:

„Spěchá to hodně?“

„Spěchá. Příští dva týdny bude kancelář zavřená, taky bych si někdy rád vzal dovolenou,“ zasměje se na druhém konci drátu a bezpochyby si myslí, bůhvíjak není vtipný. „Než odjedu, rád bych váš spis uzavřel, ale potřebuju ten podpis...“

„Tak dobře. Jsem tam za dvacet minut.“

„No to je skvělé, paní Etcheverryová! Budu vás čekat!“

A zavěsí. Zato já zůstanu ještě pár vteřin nehybně stát na schodech, necelých šest kroků od umytých vlasů. Ale pak se zase otočím zpátky, oči zastřené slzami. Co se dá dělat, tentokrát se zkrátka budu muset spokojit se suchým šamponem.

Když v 19.30 dorazí Stéphane domů, všechno už je zařízené. Notář má svůj podpis, děti jsem vyzvedla včas, tedy skoro včas – pět minut sem, pět minut tam, nebudme malicherní – a jsou už po jídle, Laliein kufr je nachystaný na zítřejší ráno, dům uklizený – tedy hlavně místnosti, kam by se hosté mohli podívat, stůl prostřený a kuchyní se line vábivá vůně kuřete na estragonu.

Oblékla jsem si krátké černé šaty, k nim slušivé baleríny a řasenkou lehce zvýraznila oči. Právě v takových chvílích jsem ráda, že nejsem žádnou horlivou zastánkyní přehnaného make-upu. Vždycky jsem dávala přednost přirozenému vzhledu.

„Ani si nedoveđeš představit, jakej jsem měl dneska šílenej den!“ zvolá můj muž a políbí mě. „Ale přesto se mi podařilo vyklouznout z kanceláře o něco dřív, abych ti mohl

trochu pomoci,“ dodá, očividně pyšný, jaký je borec. „Co mám udělat?“

Ech... Takhle namátkou mě napadá, že... nic. Je 19.30, hosté jsou tu za čtvrt hodinky, takže všechno už je naštěstí dávno připravený.

„To je dobrý, všechno už je hotový, nedělej si starosti.“

„Aha, ale já si nedělám starosti, já vím, že tenhle podnik řídíš jako profi manažerka,“ pronese a přivine mě k sobě.

Na okamžik mám sto chutí mu vpálit, že právě v tuhle chvíli neřídím vůbec nic. Že jsem si dneska ani nestihla umýt vlasy. Že doslova padám na hubu. Že při pohledu na řízkový koláč, který se peče v troubě, se mi chce brečet. Že naše dcera se mnou neztratila ani půl slova od chvíle, co jsem ji přivezla z lycea. A že mi dneska moje máma chybí víc než kdy jindy. Ale radši mlčím.

„Vyzvedlas mi z čistírny tu košili?“ zeptá se.

„Ano, samozřejmě. Visí ti ve skříni.“

„Jé, díky! Ty seš ta nejlepší manželka, jakou si jen chlap může přát.“

Políbí mě, jde se převléknout, odchází a já zůstávám uprostřed obývacího pokoje. Nejlepší manželka, jakou si jen chlap může přát...

Jemná melodie ozývající se z kuchyně mi naznačí, že zapékané batáty jsou hotové. Už zbývá jen dochutit zelený salát – to udělám, než začnu podávat sýry. Malone je ve svém pokojíku, kde právě zuří souboj draků s dinosaury. A Lalie je určitě očima i prsty přilepená ke svému *smartphonu*.

U vchodu zazvoní zvonek. První hosté jsou tu. A tak já a moje vlasy, vzhledem připomínající slámu a odérem lepenkovou krabici, zamíříme ke dveřím.

„Dobrý večer, jen pojdte dál, už na vás čekáme,“ vítám je s širokým úsměvem té nejlepší manželky, jakou si jen chlap může přát.

Využiju aperitivu, který se už trochu vleče, a na okamžik se vytratím, abych šla popřát dobrou noc dětem. Malone už na mě vzorně čeká v posteli a těší se na náš společný rituál „nejhezčího zážitku dne“. Už několik měsíců, ještě než zhasneme lampičku, si lehám vedle něj a vyprávíme si o svém nejhezčím zážitku dne. Tenhle rituál jsem zavedla poté, co měl Malone jednou hodně těžký den ve škole, a od té doby na něj každý večer netrpělivě čeká.

„Dělej, mami, lehni si!“ přikáže a sune se ke zdi, aby mi udělal místo.

Podvolím se.

„Kdo dneska začne?“

„Ty první, míšánku!“

„Když to je těžký, dneska bylo těch super zážitků fakt strašně moc. Ale ten nejhezčí asi byl, když jsem hladil jednu šíleně velkou želvu po hlavě! Bylo tam děsně moc holek, co se bály, víš, ale já věděl, že ta želva je hodná.“

„Ano, opravdu? A jaks to věděl?“

„Měla totiž strašně hodný velký černý oči. Vzpomněl jsem si hned na babiLuce. Víš, moc mě mrzí, že odešla do nebe.“

„Mě to taky moc mrzí, míšánku, mě taky. Ale takhle na tebe aspoň může z nebe dávat pozor a přes obláčky vidět všechno, co děláš!“

„A myslíš, že taky viděla, jak hladím tu želvu?“ zeptá se dychtivě.

„Nemyslím, já to vím.“

Ukonejšení touhle odpovědí pokračuje:

„A teď ty! Jakej byl tvůj nejúžasnější zážitek dne?“

Ještě před půl rokem, kdy jsem s tímhle rituálem přišla úplně poprvé, mi nedělalo vůbec žádný problém si na nějaký